

- Че пийни си, нали имаме вода колкото щеш!
- Не, сине, чудотворна вода ми е нужна.
- Къде да я търся, майко?

– От лявата страна на къщата ще видиш една пътечка. Тръгни по нея и ще стигнеш до една висока планина. Ще чакаш там, докато точно в полунощ планината се разцепи. Вътре ще видиш извор. Влез и ми налей от онази вода. Като ми я донесеш, веднага ще ми олекне и ще се подмладя.

Момчето поело на път, а вие слушайте какво му се случило по-нататък. Сигурно помните онзи пояс, който се бил увил около кръста му? Та поясът чул всичко, що изрекла майката. Едва момчето се отдалечило на трийсетина разкрача от къщи, поясът се извил във въздуха зад него и попитал с човешки глас:

- Накъде си се запътил, Януш?

Огледало се то, но никого не видяло.

- Отивам да донеса чудо-вода на моята майка.

– Недей, Януш. Върни се! Ще погубиш и своя, и моя живот!

Сигурно се досещате, че поясът мигом се превърнал в девойка. Момчето не можело да се начуди отгде се е появила тя, и дори я смъмрило:

– Коя си ти, че да ми попречиш? Махни се от пътя ми, че само с един замах ще те направя на пух и перушина.

Девойката се засмяла:

– Нима наистина можеш да постъпиш така с мен? За толкова всемогъщ ли се мислиш?

- Голяма е силата ми! – викнало момчето.

– Лесно можем да я изпитаме, Януш. Опитай да счупиш на две най-тънкото клонче от това дърво и ако успееш – прогони ме от пътя си.